

váků. Díla *Uajanského* a *Hviezdoslavova* jsou hlavními plody tohoto literárního rozmachu. O. Epstein.

Rosa Arnošt, strojní inženýr (26. XI. 1872, Chrudim —), po studiích gymnasijských studoval na české universitě a technice, kde absolvoval odbor strojní. Po čtyřleté technické praxi stal se profesorem st. prům. školy v Pardubicích a v Plzni. Po válce povolán byl min. Habrmanem k zařazení odboru průmyslových škol do ministerstva školství. Zde rozvinul iniciativní programovou činnost; provedl organizaci odboru, účelně doplnil školskou síť v celé republice, pedagogicky zreorganisoval všechny složky tohoto školství, zařídil ústavy pro učebné pomůcky a domácí průmysl. Po třech letech převzal řízení největší prům. školy v Praze až do r. 1934, kdy odešel do výslužby. Od r. 1937 řídí Baťovy průmyslové školy ve Zlíně.

R. pracoval pro funkcionální sepětí všech výrobních škol od školy měšťanské přes pokračovací, mistrovské a vyšší ke škole vysoké. V prováděných reformách usiloval o harmonii praxe se školou, na které středem vyučování učinil vyučování technologické s organizací průmyslové práce. Povolán za předsedu reformní komise pro školy živn. pokračovací, vypracoval rámcovou organizaci, rámcové osnovy těchto škol i metody vyučovací a pracovní, které jsou základem jejich dnešního utěšeného vývoje, sledovaného se zájmem i v daleké cizině. Na zlínských školách usiluje o nové výchovné směry s podkladem praxe ve výrobních dílnách.

Literárně zpracoval mnoho otázek školských, technických i národohospodářských v mnoha pojednáních v Čase, Osvětě lidu, Směru, Paedagogických rozhledech a jinde. Vydal učebné texty pro školy průmyslové z mechaniky, elektrotechniky, motorů a j. Redigoval technické díly XX. století a tech-

nickou část Encyklopedie mládeže. Pro školy živn. pokračovací napsal *Směrnice* a rozsáhlé učebné osnovy spolu s Č. Nevečeřalem. Pro praktické provádění reformy vydával několik roků *Sbírkou předloh* s pokyny technickými a metodickými. O školách odborných spolu s inž. J. Jindrou napsal *Průmyslové školství v ČSR.*, přeložené do franštiny. Z dějin školských napsal *UzNIK a vývoj pražské prům. školy*. O školách odborných napsal řadu článků do naučných encyklopedií a publikací o školách.

R. vyniká všeobecným rozhledem, vzděláním technickým, národohospodářským i sociologickým, jehož užívá při své školské práci. Vyniká iniciativou, správným postřehem budoucích úkolů a energickým prováděním úkolů, samostatně promyšlených. Jeho působení bylo oceněno vydáním jubilejní publikace *Uzpomínky z odborné práce při jeho odchodu z činné služby*. K. Lörsch.

Rostohar Mihajlo (30. VII. 1878, Brégy, Jugoslaviie —), PhDr., profesor filosofie na Masarykově universitě v Brně. Od prvotního filosofického zájmu záhy se soustředil na psychologii, kde našel vlastní uplatnění. Obíral se logikou a noetikou (*Uvod v znanstveno mišljenje*, 1909, *Theorie hypothetického soudu*, z rukopisu přel. Karel Vondráček, 1910), v psychologii vyšel ze studia pokusného (*Experimentální zkoumání o reprodukci barevných kvalit*, 1914) a v něm pokračoval i v psychologické práci s hlediska vývoje (*Studie z vývojové psychologie*, dosud 1. díl, 1928). Zasáhl také do sporů o metodu čtení ve třídě elementární (*Psychologické základy počátečního čtení*, s praktickým návodem ke čtení, 1934). Založil a řídil časopis *Psychologie* (dosud čtyři ročníky), kam uložil pokračování svých psychologických studií. L. Kratochvíl.

Rousseau Jan Jakub (28. VI. 1712, Ženeva — 2. VII. 1778, Ermenonville u Paříže). Byl synem hodináře Isáka R-a, potomka staré hugenotské pařížské rodiny knihkupecké, která časem zchudla, a Suzanny Bernardové, dcery ženevského pastora. Matka R-ova zemřela při porodu, takže Jan Jakub byl vychováván jednak svým otcem, jednak svou tetou s otcovy strany. Záhy četl malý R. romány z dosti obsáhlé knihovny matčiny. V sedmi letech začal číst Ovidia, La Bruyèra, Molièra, Plutarcha a j. Po otcově útěku ze Ženevy se ujal jeho výchovy strýc Bernard, který ho svěřil zároveň se svým synem na nějakou dobu pastoru Lamercierovi v Bossey u Ženevy. Tam přilnul hoch k přírodě, ale poznal tu při nezaslouženém trestu smyslnost, kterou pak trpěl po celý život. V 16 letech ze strachu před trestem, který mu hrozil od hrubého mistra Ducommuna, u něhož se učil rytectví, pro pozdní návrat s nedělní vycházky, opustil rodné město a vydal se do světa. Farář M. de Pontverre, k němuž se na cestách dostal, přemluvil ho, aby přestoupil ke katolictví a dal mu doporučení na paní Warensovou, která se ho ujala a vypravila do Turina do kláštera, kde se měl připravit na přestoupení. Přestoupiv vnitřně nepřesvědčen byl propuštěn z kláštera a dostal místo lokaje u hraběnky de Vercellis a po její smrti v rodině vrchního královna štolby